

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Márie Usačevovej, v právnej veci žalobkyne: **D. R.** bytom V. V., zastúpenej advokátom JUDr. V., Advokátska kancelária, Ul. SNP 1/A, V. proti žalovanej: **Sociálna poisťovňa, ústredie**, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, **o dávku v nezamestnanosti**, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 1. júla 2011, č. k. 24S/8/2011-17, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 1. júla 2011, č. k. 24S/8/2011-17, **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná **je povinná** nahradiť žalobkyni k rukám právneho zástupcu, JUDr. Vladimíra Zvaru, náhradu trov odvolacieho konania v sume 161,75 €, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovanej, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o nepriznaní nároku na dávku v nezamestnanosti a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na ustanovenia § 104 ods.1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, čl. 61 ods.1 a 2, čl. 65 ods.5 písm. a) Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 (ďalej len „základné nariadenie“),

čl. 11 ods.1, 2 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) a mal za preukázané, že žalobkyňa bola od 14. decembra 2005 do 5. septembra 2010 zamestnaná v Írsku, kde bola za toto obdobie aj poistená v nezamestnanosti. Tiež mal preukázané, že žalobkyňa bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie (pred 22.9.2010) nedosiahla doby poistenia v nezamestnanosti podľa platnej slovenskej legislatívy, avšak vyššie uvedenú dobu poistenia v nezamestnanosti v Írsku by bolo možné zohľadniť v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia, a to v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky. Pokiaľ podľa názoru žalovanej žalobkyňa toto nepreukázala, a preto dospela k záveru, že v prípade žalobkyne išlo o dlhodobé a nepretržité, a teda stabilné zamestnanie na území Írska, z ktorého dôvodu nebolo možné považovať bydlisko žalobkyne počas jej posledného zamestnania v členskom štáte EU za zachované na území Slovenskej republiky, takto zdôvodnené rozhodnutie krajský súd považoval za nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, lebo z neho nie je zrejmé, ako sa žalovaná vysporiadala s ostatnými kritériami, ktoré vyplývajú z čl.11 vykonávacieho nariadenia a najmä ako si vyložila úmysel žalobkyne pri určení bydliska v zmysle čl.11 ods.2 tohto nariadenia.

Vo včas podanom odvolaní žalovaná žiadala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, prípadne, aby ho zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietal. Napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne a zákonné. V danej veci postupovala v súlade s čl. 61 ods. 2 základného nariadenia ako aj čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Záver o tom, že bydlisko žalobkyne počas jej pracovného pomeru v Írsku nebolo na území Slovenskej republiky zachované, si vytvorila práve na základe kritérií čl.11 ods.1 vykonávacieho nariadenia a nebolo potrebné aplikovať čl.11 ods.2 tohto nariadenia. Jej právny názor je v súlade s Rozhodnutím Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2, z 12. júna 2009 o rozsahu pôsobnosti čl. 65 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 týkajúceho sa práv na dávky v nezamestnanosti, podľa ktorého už by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu. Z uvedených dôvodov nie je možné považovať bydlisko žalobkyne počas jej zamestnania v Írsku za zachované na území Slovenskej republiky.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalovanú k náhrade trov odvolacieho konania navrhovateľky, pozostávajúcich z z trov jej právneho zástupcu vo výške 161,76 €. Uviedla, že žalovaná žiadnym spôsobom neodôvodnila, resp. nezrejmla spoluprácu so zahraničnou inštitúciou pri určení bydliska, a tiež neodôvodnila úmysel žalobkyne o zachovaní trvalého bydliska na území SR napriek tomu, že žalobkyňa žiadnym svojím konaním nedala náznak, že by sa chcela trvalo usadiť na území Írskej republiky, že by si tam zakladala rodinné a iné vzťahy. Práve naopak, v konaní preukázala zachovanie rodinných väzieb na území Slovenskej republiky, s matkou, ktorú nenavštevovala, ale vracala sa k nej do miesta svojho trvalého bydliska, pričom do Írska chodila vykonávať dlhšie trvajúce turnusové zamestnanie. Nebolo možné od nej požadovať, aby chodila domov častejšie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, podľa § 246c O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov uvedených v odvolaní (§212 ods.1 O.s.p.) po prejednaní veci bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k názoru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu. Na zdôraznenie dodáva (§ 219 ods.2 O.s.p.), že žalovaný nevyhodnotil jednotlivé kritériá uvedené v čl.11 vykonávacieho nariadenia jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti. Z administratívneho spisu žalovanej nevyplýva, aké je stanovisko príslušnej írskej inštitúcie k určení bydliska žalobkyne a či k určení centra záujmov žalobkyne došlo po vzájomnej dohode medzi žalovanou a írskou inštitúciou.

Vzhľadom na uvedené aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaná v danej veci nedostatočne zistila skutkový stav a preto odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods.1 v spojení s § 250k ods.1 O.s.p. a úspešnej žalobkyne ich náhradu priznal vo výške 161,75 €, a to za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) po 127,16 € + režijný paušál vo výške 7,63 € + 20% DPH vo výške 26,96 €. Priznanú náhradu je žalovaná v zmysle § 149 ods.1 O.s.p. zaplatiť právnomu zástupcovi žalobkyne.

Poučenie : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. februára 2013

JUDr. Viera Nevedelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mária Kráľová